

tyrerne, der bare siger »dæk dig, Bord.« saa staar det der strax alt sammen. Men du maa ikke sige, at det skal gaa bort igen, for stakkels, lille Moder hun skal ogsaa have noget af det, — men hvor er hun henne? er hun gaaet i Byen med Sytøj?»

»Nej, Moder er træt, hun er gaaet ind i Kamret for at sove lidt, og imedens skal vi to lege og more os. Skal vi ikke?»

Tiden gled hurtigt for de to.

Drengens forunderlige Livlighed rev uvilkaarlig Ragnhild med. Hun fortalte det ene Æventyr efter det andet, og alt, som hun fortalte, ind sugede Barnet hendes Ord, formede og farvede det med Fantasiens Guld, saa det blev til Liv og Virkelighed for ham. Stuen var bleven til et Guldslot, og han selv var en dejlig Prins, der red ud i Verden paa en hvid Hest. Drengene paa Gaden turde ikke mere raabe skruttede Hans, han var Prinsen, — og dersom der kom nogen efter ham, saa huggede han bare Hovedet af dem med sin lange Sabel . . .

Naa, her gaar det nok lystigt til,« sagde Dr. Holm, da han henvend Kl. 10 om Aftenen kom tilbage for at hente Ragnhild.

Ja, vi more os, vi more os! for jeg er Prins, og hun her er »Englen Ragnhild«, og vi har redet over høje Bjerge og sejlet over blaa Søer, hvori der svømmede hvide Svaner med Guld kroner paa Hovederne, og det er Englen, der har givet mig det alt sammen.«

»Har Englen ogsaa moret sig.«

Det var et glad Smil, der som et Solskær gled hen over Doktorens Ansigt, da han rettede dette Spørgsmaal til Ragnhild. Hendes blussende Kinder og klare Øjne fortalte ham, at han havde fundet det rette Lægemiddel for sin nye Patient.

Ved du hvad, Ragnhild, jeg havde aldrig troet om dig, at Du kunde være saa hyggelig og huslig. Jeg havde Lyst til at faa en Kop Te, lavet af dig selv, her paa Stedet, for at føle mig sikker paa, at det hele ikke er en Drøm.«

»Ja, du har aldrig haft store Tanker om mig, du syntes egentlig, at jeg var en rædsom Skrue, tilstaa det kun?« sagde hun, og lo.

»Ærligt talt, ja, du har tit irriteret mig.«

»Og du har ikke lagt Skjul derpaa.«

»Naa, har jeg været for slem mod dig, saa tilgiv mig og lad mig faa den Te i Forsoningsgave. Medens du laver den, skal jeg faa Drengen i Seng. Jeg kan se paa hans Kinder, at han allerede har været alt for meget paa Farten. At ride paa Fantasiens Ryg tager opsaa paa Kræfterne.«

Drengen klyngede sig fast til Ragnhild.

»Jeg vil ikke fra dig! Gaa bort, stygge Doktor, du skal ikke tage min Engel fra mig, hun er ikke din, er hun vel?«

»Nej, hun er hverken din eller min,« sagde Doktoren lidt barsk og tog Barnet fra Ragnhild. Nu skal du være en god Dreng og skynde dig at komme i Seng, saa kommer Englen maaske snart igen til dig. Gør hun ikke?« han vendte sig mod Ragnhild og saa spørgende paa hende.

»Jo, jeg kommer igen til dig allerede i Morgen. Min Dreng, — min egen lille Dreng . . . Tak, Knud! Tak, fordi du har givet min tomme, udtørrede Sjæl ny Næring, nu har jeg faaet noget at holde af, nu

kan jeg . . .« Der var noget, der i dette Øjeblik tilslørede Ragnhilds Stemme, hun kunde ikke rigtig faa Ordene frem.

»Tag min Arm, du maa være forfærdelig træt,« sagde Doktoren, da de gik hjemad gennem de stille, mørke Gader.

»Jeg er træt, Knud, men, aa! den Træthed er saa velsignende. Jeg har en Følelse, som om jeg var løben langt, langt bort fra mig selv og alle de sørgelige Tanker, der lurede paa mig, hvor jeg gik og hvor jeg stod.«

»Det er det, jeg vilde, Ragnhild . . . Du har haft en stræng Dag, jeg har prøvet dine Kræfter, — eksperimenteret, om du vil, — men jeg vilde se, om du ikke alligevel duede til at blive et nyttigt Medlem af Samfundet. Nu tror jeg paa, at du gør det, om du selv vil. Du er i Dag bleven til et nyt Menneske for mig. Jeg kendte dig egentlig slet ikke før. Jeg saa ned paa dig, dum og aandshovmodig som jeg var. Dine moderne Ideer irriterede mig. Hvad havde Kvinder som du og dine Lige udrettet, siden I turde komme og forlange lige Rettigheder med os Mænd ude i Livet? Hvad duede vel disse fine Damer til, der stillede saadanne Fordringer? tit forlorne Teorier, uden Spor af Kendskab til det virkelige, det praktiske Liv, saadan var I, og saadan rodløs forekom hele den Bevægelse mig, I kalder Kvindesagen.«

(Sluttes.)

De kvindelige Fagforeninger.

Ved J. M.

(Fortsat.)

Lidt senere, nemlig i November 86, dannede sig Væverne; ogsaa de blev dannet som Opposition til den mandlige Forening. Væverne har en lidt længere Forhistorie, som vi ikke vil undlade at meddele vore Læsere.

De, som har fulgt med Arbejderbevægelsen, vil erindre Striken fra Rubens Fabrik, som ikke vakte lidt Opsigt, dels fordi det ikke var længe efter Mændenes Lock-out, som havde voldt saa megen Elendighed, dels fordi det var første Gang, at Kvinder havde kunnet samle sig til at nedlægge Arbejdet.

Man følte nu, at ogsaa Kvinderne var blevne levende i det sociale Spørgsmaal.

Grunden til Striken var, at en ny Direktør indførte en Løntarif, som skulde regulere Lønnen ved at drage fra de højest lønnede til de lavest lønnede; men, da Tillægget blev forsvindende, opstod Misforhold, som længe havde ulmet, og 200 kvindelige og nogle faa mandlige nedlagde Arbejdet. Af de strikende var $\frac{2}{5}$ gifte, og Gennemsnitslønnen var 8—9 Kr. ugenlig.

De strikende vakte megen Sympathi, ogsaa hos de heldigt stillede Kvinder i Samfundet, som tog sig af Sagen og var med til at samle ind til de strikende.